

det Høje taget tror jeg ikke, at der skal lægges for stor Bægt paa de kalkulatoriske Poster.

Naar vi nu ville gruppere de forskellige Regtelser efter de Grunde, som jeg antager have motiveret dem, kommer jeg først til de saakaldte almindelige politiske Grunde. De ere allerede berørte af den ærede sidste Læser (Carstensen), og den første ærede Læser (Krieger) berørte dem maaske ogsaa lidt. Jeg skal derfor ikke fordybe mig deri. Det synes mig, at, har man negtet en Bevilling uden at anføre og uden at kunne finde nogenjomhelst anden Grund end den, at man ikke under de nuværende Forhold vil give den, vil Resultatet kunne blive, at, kan det andet Thing paa den Maade negte en Bevilling og derigjennem fordrive en Minister fra sin Post og foranledige, at en ny kommer ind, saa vil dette Thing kunne gjøre det Samme; og vi vilde faae en overordentlig rig Uværling af Ministre, naar vi gif frem paa den Maade den ene Dag i det ene Thing, den anden Dag i det andet Thing. Men jeg kan ikke se rettere, end at Landstinget ikke kan være med til paa den Sort Grunde at negte Bevillinger. Saadanne Grunde ere særlig fremkommede med Hensyn til nogle Poster under Udenrigsministeriet, nemlig de 10,000 Kr. til Rejser, 4,000 Kr. til midlertidigt Tillæg til Bordpenge til Gesandten i Rom og 5,000 Kr. til Pressen i Ulandet samt 350,000 Kr. til et nyt Dampskib til Kongen. Jeg har ikke kunnet finde en eneste Grund anført til Støtte for disse Regtelser uden den, at det under de nuværende Forhold ikke er tilstedeligt at give Bevillingerne. Der findes et Par andre Regtelser, som jeg maa sætte ved Siden af, og som maaske — jeg veed det ikke — have deres Grund i, at man ikke har været i godt Humør; thi jeg kan ikke forstaa det paa anden Maade. Jeg kan navnlig ikke forstaa, at man vilde tro, at Landstinget vilde være med til at negte Krudt og Kugler til de Kanoner, man fik Landstinget til at bevilge ifjor. Man kjøbte Papir og Karduser til at forfærdige Ladninger af, og man har til nogle Kanoner Krudt, til andre Papir og atter til andre har man Kugler, men mangler Krudt og Papir. Det er dog noget sært at tro, at Landstinget virkelig skulde kunne være med til at bevilge Kanonerne og saa negte Ammunition til dem. Det er ikke saa forfærdelige Summer, det dreier sig om; der er negtet 6,000 Kr. til Forfærdigelse af Ladninger, 43,500 til Karduser, 30,000 til Krudt og 51,000 til Projektiler. Det var de mere almindelige politiske Grunde. Vi kunne dertil visnok ogsaa henregne de Grunde, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Carstensen) fremsførte angaaende ekstraordinære Foranstaltninger, og jeg skal derfor ikke komme særlig ind paa dem. Jeg vilde kun i den Retning udtale, at, naar der har været forhandlet, som der har været forhandlet, mellem

de to Thing om en ny Forsvarslov, og naar det er givet, at det ene Thing vil een Lov, og det andet Thing en anden Lov, saa synes det mig, at Intet er naturligere og simplere, end at de Ting, man er enig om, dem bevilger man, og om de Ting, der her ere foreslaaede, ser jeg ikke rettere, end at der har været fuldstændig Enighed. Det kan gjerne være, at der er enkelte Bagateller, der kan trættes om; men i det Høje taget har jeg faaet Indtrykket af, at der har været fuldstændig Enighed om disse Ting. Det er sikkert, at den Plan, man vil gennemføre, hvad enten det nu bliver Folkethingets eller Landstingets Plan, om jeg saa maa sige, vil ikke i fjerneste Maade afficeres af de Foranstaltninger, som have været foreslaaede af Regjeringen paa Finansloven, og derfor kan jeg ikke forstaa, at man vil negte dem. Der er en hel Gruppe af Regtelser, som er begrundet paa en Betragtning, som i den senere Tid er kommen mere og mere frem. De støtte sig til, at man er misfornøiet med en bestaaende Institution eller en bestaaende Ordning, og at man ønsker den forandret fra Bunden af; men indtil denne Forandring indtræder, vil man ikke gjøre det Allermindste ved den vedkommende Institution, skøndt det har lange Udsigter med den fuldstændige Forandring, thi man er ikke enig om, at der er nogen Nødvendighed for Forandringen, og i hvert Fald, om den skulde ske, vil man have den foretagen paa en ganske anden Maade. Det er nu klart, at, naar saadanne Institutioner ere hensigtsmæssige og nødvendige, lide de i høi Grad under den Tilstand, som fremkommer derved, at man negter dem enhverjomhelst Hjælp til at kunne fortsætte deres Livsvirksomhed. Dette gjælder i særlig Grad om de nuværende militære Love eller Institutioner. Vi have ikke kunnet blive enige om en Revision af Hærloven, og det er nødvendigt, efterhaanden som Tiden skrider frem, at der sker forskellige større og mindre Forandringer og Forbedringer. Naar man nu ubetinget negter dem, bliver det sørgelige Resultat, at Institutionerne gaa tilbage. Jeg skal som et Exempel nævne, at man negter at fortsætte med Anskaffelsen af de Baaben, som efter den Plan, vi have for vor Hær, ere nødvendige. Vi have i en Række af Aar anskaffet Lidt ad Gangen, og det skulde man fortsætte med i Aar; man har forlangt Penge til 1,000 Bagladerifler, Penge til 500 Karabiner og Penge til 1,000 Sabler. Det Sidste pleier at være 500, men ellers er det en Fortsættelse af de Bevillinger, man hvert Aar har givet, og som ere nødvendige, for at vi ikke skulle staa vaabenløse, naar vi skulde komme i Krig. Disse Anskaffelser har man imidlertid negtet, og jeg ser ikke, at der er anført nogen egentlig Grund dertil. Man negter et Tillæg, som maaske er ubetydeligt, men som forekommer mig at være nødvendigt. Der forlanges et Beløb til Reservereintendanten, men det negtes, og naar ikke Pengene bevilges, kan man